

Győri László

JELTELEN HALOTTAK

Hol van a sírja? Hol van eltemetve?
Hol süvített a hóvihar fölötte?
Idegen földön, idegen hazában
nyugszik (nem nyugszik) tömegágyban,
tömegsírban a többiekkel együtt?
A korhadó holtakat lassan elfeledjük.
Vagy mégsem? Addig, amíg él itt hagyott, árva
gyermeke. Az a fiú úgy megy a halálba,
hogy halálának utolsó pillanatáig
sóvárog utána. Hol az én apám? Csak még arra vágyik,
tudja, hol halt meg, hol van eltemetve,
elmenne a sírhoz, még kúszva is elmenne.
Rögeszmésen vágyik, hogy tudja, merre, hol van?
Csak azt az egyet tudja, hol tették le holtan.
Nem tudja meg soha, a halott katonákat
sebtében ásták el, aztán odébb álltak,
a háború nem állt meg, menniük kellett,
ha élni akartak, amíg el nem estek.
Elestek ők is, őket is földbe tették,
akik még éltek, a bajtárs még ismerős testét.
De hol tették a földbe sietősen?
Milyen falu szélén, milyen temetőben,
ha temető, de csak egyszerű nyughely
jeltelenül vagy összeábdált sietős kereszttel.
Tegnap még tudták, hogyan hívták őket,
holnap elfelejtik, neveik elsűrődnek
bennük, a mélybe itatódnak,
mennek tovább, neki a fagynak, a hónap,
szétszórva, reménytelenül az elhagyott hazába
érni el, ha van visszaút, ha még nem hiába.

Hitel, 2023/1.